

CINC PAÏSOS A LA RECERCA D'UN PROJECTE COMÚ

L'aliança magribina

Els països del Magrib, davant la creació imminent del Mercat Únic europeu, pretenen unir esforços per a acarar amb possibilitats el futur econòmic de la zona. Algèria, Marroc, Líbia, Tunísia i Mauritània són els cinc països que formen, ara per ara, aquest eix.

Antoni Castel

La unitat del Magrib ha deixat de ser una utopia per a esdevenir un projecte polític viable, naturalment a bastant llarg terme i una vegada que s'hagi superat un dels pocs obstacles que encara resten: la solució del problema del Sàhara Occidental. La cimera dels caps d'estat dels cinc països de la zona (Algèria, Líbia, Marroc, Mauritània i Tunísia), que se celebra a partir d'aquest dimecres fins al divendres a la captivadora ciutat de Marràqueix, podria desbloquejar el conflicte saharià i sentenciar la voluntat d'eliminar les reticències mútues per construir un gran Magrib capaç d'enfrontar-se amb garanties al repte de l'Europa comunitària de 1993, amb el mercat únic.

Ha estat, però, bastant complicat arribar a aquest punt de reconciliació entre els cinc, impensable només fa un parell d'anys. Primer, ha estat necessari aconseguir la formació d'un eix dinamitzador, format per Alger i Rabat, dues capitals disposades a col·laborar estretament i a deixar enrere més de deu anys d'incomprensió i inclús agressivitat. L'hàbil rei Hassan II de Marroc i el president algerià, Chadli Bendjedid, han estat els arquitectes de les transformacions internes indispensables per en-

Dalt, Hassan II. Baix, Bendjedid.

gegar un diàleg que s'ha traduït en poc temps en dues visites presidencials —Hassan visità Alger el juny de 1988 i Benyedid, Fes la setmana passada— i en un acord verbal de trobar una sortida sense vencedors ni vençuts en el Sàhara Occidental. El resultat més tangible del viatge de Bendjedid a Marroc ha estat, però, la creació d'una societat mixta que s'encarregarà de projectar un gasoducte que unirà els camps de gas d'Algèria amb Europa, a través

del nord de Marroc i l'estret de Gibraltar. El gasoducte, que també serà aprofitat pels marroquins, entrarà en funcionament el 1995. Aquesta gran obra demostra que la cooperació econòmica és un dels punts prioritaris en la política de Bendjedid i Hassan, coneixedors que cal enfortir els intercanvis intermagribins per lluitar contra una Europa bastant tancada al sud i per reconvertir unes economies en decadència.

L'emergència de l'eix Alger-Rabat també ha estat possible per l'afebliment de Líbia, sobretot després del bombardeig nord-americà de Trípoli i Bengazi i la derrota al Txad. El coronel Gaddafi s'ha incorporat a la força al projecte del gran Magrib per no quedar-se novament aïllat, al costat d'un Egipte hostil. Això no obstant, Gaddafi no oblidava que fins fa poc ell havia encapçalat totes les temptatives d'unitat magribina, en aquell temps en què no amagava els seus anhels hegemònics i repartia diners entre tots els moviments insurgents. Ara, Gaddafi s'ha reconciliat amb Tunísia i ha acordat explotar conjuntament el petroli d'una zona marítima que estava en litigi, en un primer pas cap a la consolidació d'un segon eix al Magrib, el

format per Trípoli i Tunis, sense tanta força com el d'Alger-Rabat.

Com a convidat de pedra d'aquest projecte hi ha Mauritània, un país desèrtic i feble que ha sobreviscut gràcies a mantenir en tot moment les aliances necessàries. Nuakchott, però, veu amb un cert recel el protagonisme dels veïns del nord, més preocupats per Europa que per integrar un país sense recursos i fronter amb un altre món: l'Àfrica negra. □